07/07/2021

“Αμαρτία: Λέξη απαγορευμένη;”

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ἡ λέξη ἁμαρτία στὰ αὐτιὰ μερικῶν σύγχρονων ἀνθρώπων ἠχεῖ ἄ-σχη-μα καὶ ἐπιδιώκουν μὲ κάθε τρό-πο νὰ τὴ διαγράψουν ἀπὸ τὸ λεξιλόγιό τους. Ἀρκετοὶ καὶ μέσα στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας ἐπιχειροῦν νὰ ἀλλάξουν τὸ νόημά της καὶ τὴν ἐκλαμβάνουν ὡς ἁπλὴ ἀστοχία. Κι ἂν τολμήσει κανεὶς νὰ μιλήσει ἢ νὰ γράψει ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι παράβαση τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ καὶ ἐ-πο-μένως εἶναι ἐνοχή, εὔκολα χαρακτηρίζεται ὡς ἠθικιστὴς καὶ ἄγευστος τῆς ὀρθόδοξης πνευματικότητας!

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔχει ἐκδηλωθεῖ ἔντονη ἡ τάση τὰ τελευταῖα χρόνια, διάφορα ἁμαρτήματα καὶ πάθη νὰ ἀποδίδονται σὲ βιολογικοὺς παράγοντες, στὸ DNA, ὅπως ὑποστηρίζουν. Σύμφωνα μὲ αὐτὴ τὴν ἀντίληψη ἀκόμη καὶ αἰσχρότατες δια-στροφὲς ὀνομάζονται ἁπλῶς «δια-φο-ρετικὸς σεξουαλικὸς προσανατολι-σμὸς» καὶ ἐκφράζεται ἐπιτακτικὰ ἡ ἀ-παίτηση νὰ καλύπτονται ἀπὸ ἀντίστοιχη νομοθεσία. Ὑποστηρίζεται ὅτι ἡ ἐ-λεύθερη θέληση τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔ-χει καμία ἀνάμειξη σ᾽ αὐτὰ τὰ πάθη καὶ ἐπομένως ὁ διεστραμμένος ἄνθρωπος δὲν ἔχει καμία εὐθύνη.

Μὲ αὐτὴ τὴν ὡς «ἐπιστημονικὴ» προβαλλόμενη ἀντίληψη προσπαθοῦν κάποιοι νὰ ἐξαλείψουν τὴν προσωπικὴ εὐθύνη τοῦ ἁμαρτωλοῦ, νὰ φιμώσουν τὴ συνείδησή του

ποὺ διαμαρτύρεται καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς ποὺ τὸν πιέζει.

Ἡ ἁμαρτία ὅμως γίνεται μὲ πλήρη συμμετοχὴ τοῦ λογικοῦ μας καὶ μὲ ἀπόλυτη ἐλευθερία. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς πληροφορεῖ μὲ σαφήνεια ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι θεληματικὴ ἄρνηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. «Ἁμαρτία ἐστὶν ἡ ἀνομία» (Α΄ Ἰω. γ΄ 4). Ὁ διάβολος ἔβαλε μπροστὰ στὸν πρῶτο ἄνθρωπο τὸν πειρασμὸ νὰ παραβεῖ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ ἄνθρωπος σκέφθηκε, ἐπιθύμησε, ἀποφάσισε καὶ ἁμάρτησε. Ἔτσι διαπράχθηκε ἐλεύθερα καὶ ἀβίαστα ἡ πρώτη καὶ μεγάλη ἁμαρτία τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ σαφήνεια ἀναλύοντας τὴ φυσιολογία της, τονίζουν ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι ἀσθένεια, θεληματικὴ ἄρνηση τοῦ ἀγαθοῦ. «Αὕτη (ἡ ἁμαρτία) οὐ φυσική ἐστιν οὐδὲ ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ ἡμῖν ἐνσπαρεῖσα, ἀλλ᾽ ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου ἐπισπορᾶς, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ αὐτεξουσίῳ προαιρέσει ἑκουσίως συνισταμένη, οὐ βίᾳ ἡμῶν κρατοῦσα». Δὲν εἶναι μία φυσικὴ ἰδιότητα ἡ ἁμαρτία. Οὔτε τὴν φύτεψε μέσα μας ὁ Θεός. Οὔτε μᾶς ἐξουσιάζει μὲ τὴ βία. Ἀποτελεῖ σπορὰ τοῦ διαβόλου, τὴν ὁ-ποίαν ὅμως δεχθήκαμε ἐλεύθερα καὶ τὴν καλλιεργήσαμε μὲ τὴν αὐτεξούσια προαίρεσή μας (Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Ἔκδοσις ἀκριβὴς τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως ξδ΄, ΕΠΕ 1, 394-396).

Γι᾽ αὐτὸ καὶ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος χαρακτηριστικὰ σημειώνει: Ὑποθέστε κάποιον ποὺ μέσα στό μεσουράνημα τοῦ ἥλιου κλείνει τὰ μάτια του. Αὐτὸς ἐπινοεῖ τὸ σκοτάδι, χωρὶς αὐτὸ νὰ ὑπάρχει ἀντικειμενικά. «Καὶ λοιπὸν ὡς ἐν σκότει πλανώμενος περιπατεῖ, πολλάκις πίπτων καὶ κατὰ κρημνῶν ὑπάγων, νομίζων οὐκ εἶναι φῶς, ἀλλὰ σκότος»· περπατάει ἔτσι στὸ σκοτάδι, πέφτοντας συχνὰ καὶ φτάνοντας σὲ γκρεμούς, νομίζοντας ὅτι δὲν ὑπάρχει φῶς ἀλλὰ σκοτάδι (Κατὰ Ἑλλήνων 7, ΕΠΕ 1, 90). Ἡ ἄρνηση τοῦ φωτὸς εἶναι μία ἠθελημένη πράξη. Ἡ πλάνη καὶ τὸ κατακρήμνισμα εἶναι οἱ φυσικὲς συνέπειες τῆς αὐτεξούσιας δοκιμῆς του νὰ περπατήσει μέσα στὸ ἑκούσιο σκοτάδι. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει εὐθύνη γι᾽ αὐτὴ τὴν ἐπιλογή του, γι᾽ αὐτὸ καὶ πιέζεται ἀπὸ αἴσθημα ἐνοχῆς.

Τί πρέπει νὰ γίνει;

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ τὴ θεία Του διδασκαλία καὶ τὸ σωτηριῶδες καὶ ἀπολυτρωτικὸ ἔργο Του μᾶς ὑπέδειξε τὸν τρόπο τῆς ἀπαλλαγῆς καὶ τῆς εἰρηνεύσεως τῆς συνειδήσεώς μας. «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς», εἶπε. Ἐλᾶτε κοντά μου ὅλοι οἱ κουρασμένοι καὶ βαρυφορτωμένοι καὶ Ἐγὼ θὰ σᾶς ξεκουράσω (Ματθ. ια΄ [11] 28). Ἐκεῖνος μὲ τὸν θεῖο Του λόγο μᾶς καθοδηγεῖ σὲ σωστὴ πορεία στὴ ζωή μας. Μὲ τὸ Τίμιο Αἷμα τῆς σταυρικῆς Του θυσίας μᾶς ἀπέπλυνε ἀπὸ «τὸν ἰὸν τοῦ ὄφεως». Ἐξουδετέρωσε τὸ δηλητήριο τοῦ φιδιοῦ, τῆς ἁμαρτίας. Καὶ πλέον μέσα στὴν ἁγία Του Ἐκκλησία

μὲ τὸ Μυστήριο τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως μᾶς προσφέρει ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας. Μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς, καθαρίζει τὴν ψυχή μας, ἀνακαινίζει ὁλόκληρη τὴν ὑπόστασή μας.

Ἡ ἁμαρτία κατεξευτελίζει καὶ καταρρακώνει τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη καὶ ὁδηγεῖ στὸν ψυχικὸ καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα καὶ στὸν σωματικὸ θάνατο. Κανένας ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὸ μαστίγωμα τῆς συνειδήσεώς του, ἀπὸ τὴν ἐλεγκτικὴ κραυγὴ τῆς μέσα του φωνῆς καὶ ἀπὸ τὴν εὐθύνη. Ἡ τάση τῆς φυγῆς, ὁ φόβος τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀντικρίσει τὴν ἁμαρτωλότητά του πείθει ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι ὀδυνηρὴ ἀσθένεια ποὺ ἀπαιτεῖ θεραπεία. Ἡ ἀποφυγὴ τῆς χρήσεως τῆς λέξεως «ἁμαρτία» δὲν ἀποτελεῖ θεραπεία, βασανίζει ἀκόμη πιὸ πο-λὺ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ θεραπεία ἔρχεται μὲ τὴ βαθιὰ καὶ εἰλικρινὴ μετάνοια, καὶ τὴ συγχώρηση στὸ ἱερὸ Μυστήριο τῆς Μετανοίας.

Ἂς καταφεύγουμε ἐπομένως στὴν εὐ-σπλαχνικὴ πατρικὴ ἀγκαλιὰ τοῦ παν-οικτίρμονος Θεοῦ μας μέσα στὴ θαλπω-ρὴ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας καὶ νὰ προσ--παθοῦμε νὰ πορευόμαστε στὴ ζωή μας σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ριζικὴ λύση τοῦ προβλήματος ποὺ λέγεται ἁμαρτία.

πηγή – Ιερά Μητρόπολη Κηφισίας